

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci na movitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud změnil povolující usnesení soudu prvního a zamítl exekuční návrh proto, že podle pravoplatného vyrovnání o jmění dlužníka uzavřeného po vydání rozsudku okresního soudu pro věci obchodní v Praze ze dne 21. června 1927, tvořícího exekuční titul, výrokem sedrie v Trenčíně ze dne 25. ledna 1928 má vymáhající věřitel nárok jen na 35%ní kvotu své pohledávky a nemůže proto žádati o exekuci k vydobytí celé pohledávky a že mimo to mohl žádati o povolení exekuce podle § 62 vyr. ř. slovenského toliko na základě tabelárního výkazu, nikoli na základě zmíněného rozsudku. Leč usnesení rekursního soudu jest právně mylné. Povolení exekuce děje se podle § 3 a 55 ex. ř. zpravidla bez slyšení strany, jest pro ně rozhodným toliko návrh strany z nároku oprávněné a jest podle § 7 ex. ř. závislým jen na tom, by kromě ostatních, v tomto případě v úvahu nepřicházejících náležitostí, byl exekučním titulem náležitě vykázán nárok, o jehož vymožení se žádá (§ 54 druhý odstavec ex. ř.). Tento předpoklad byl exekučnímu soudu, když povoloval žádanou exekuci, dán, neboť vykonatelný nárok vymáhajícího věřitele byl řádně vykázán exekučním titulem zřejmým ze spisů rozepře. Povolil tudíž první soud exekuci právem, ano mu podle obsahu spisů nebylo známo, že po vydání exekučního titulu bylo o dlužníkově jmění uzavřeno soudní vyrovnání. Leč i kdyby první soud byl o této okolnosti věděl, nebyla by vědomost ta s to vyvolati u něho jiné rozhodnutí ve věci, než jaké učinil. Vždyť rozsudek pro zmeškání, tvořící pravoplatný exekuční titul, nepozbyl své účinnosti proto, že tomu, kdo jej nabytí, poskytuje zákon možnost vymáhati svou pohledávku také na základě jiného exekučního titulu, jakým jest podle § 62 slov. vyr. ř. i pravoplatné vyrovnání a tabelární výkaz, podle něhož dlužník nepopřel přihlášenou pohledávku. Jest ovšem správným, že uzavřené vyrovnání mělo vliv na vymáhanou pohledávku. Avšak povolující soud nesmí přihlížeti ke skutečností vykonatelný nárok zrušujícím nebo zastavujícím ani tehdy, kdyby mu byly známy odjinud. Jak takové skutečnosti lze proti exekuci uplatňovati, předpisují § 35 a 40 ex. ř. Rekurs povinné strany proti povolení exekuce byl pro tento účel prostředkem nevhodným.

Čís. 8262.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Do usnesení rekursního soudu ve věcech určení nájemného jest nepřipustným dovolací rekurs bez ohledu, jakého obsahu jest rozhodnutí soudu druhé stolice, zda návrhu vyhovuje či návrh zamítá, či jej pro formální nedostatek odmítá.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, R I 599/28.)

Soud první stolice zamítl návrh na určení nájemného, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl jako nepřipustný.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

Důvody:

Předpis § 24 zákona o ochraně nájemníků (dřívějšího i nynějšího) vylučuje další opravný prostředek do rozhodnutí soudu druhé stolice ve věcech určení nájemného podle §§ 21 a 22 téhož zákona. Zákon nerozlišuje, jakého obsahu jest rozhodnutí soudu druhé stolice, zda návrhu vyhovuje, či návrh zamítá, či jej pro nějaký formální nedostatek odmítá. Účelem tohoto předpisu — právě tak jako předpisu § 4 (5) zák. o ochr. náj. — bylo obmezit počet stolic na dvě, jakoby další opravné stolice nebylo, takže řízení končí u rekursního soudu, ať rozhodl jakkoliv. Není tedy správným názor stěžovatelův, že § 24 zák. o ochr. náj. má na mysli jen rozhodnutí ve věci a že proti zamítacímu (správně odmítacímu) usnesení rekursního soudu jest další stížnost přípustna podle § 16 nesp. říz. i tehdy, bylo-li odmítací usnesení prvního soudu ve druhé stolici potvrzeno. Ostatně se stěžovatel k svému uspokojení upozorňuje na rozhodnutí čís. 7026 sb. n. s. Dodati sluší, že nejde o dovolací rekurs, nýbrž o rekurs proti usnesení rekursního soudu, jenž odmítl dovolací rekurs stěžovatelův pro nepřipustnost. Tento rekurs, který směřuje proti odepření předložení spisů nejvyššímu soudu, jest sice přípustný, ale — jak bylo vyloženo — není oprávněný.

Čís. 8263.

Rozdíl mezi exekucí podle exekučního řádu a podle předpisů o nesporném řízení.

Je-li dovolací rekurs proti povolení exekuce nepřipustným, nelze nejvyššímu soudu ani zkoumat, zda exekuce byla správně povolena podle exekučního řádu či zda měla být povolena podle předpisů nesporného řízení.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1928, R I 610/28.)

Soud první stolice povolil manželskému otci výkon nároku, by mu byla vydána nezletilá dcera. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Dovolací rekurs matky do usnesení rekursního soudu soud první stolice odmítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.